

Дълбоко мучение. Той пристигна въ мраката —
мънъ къща, те едва се разпознаватъ озааклетниците —
безмилни и недвигни.)

Кавърнаде е мракъ и тишина — роаятъ
показа се и скри! Вий мислите, те туй
ще взема азъ за стъ, те, щомъ угаснатъ тукъ
свтмилницитъ в, ще в, помисля азъ
за каменни тѣла, поставени безъ редъ
по гробоветъ нмъ? Тоборъте високо,
о, мои статуи, преди да замлътатъ!
Вбърнете свитъ прилепени глави —
преди васъ Каръ пери е! Пристъпайте, удрете!
Ще сѣтете ли? Не, не бихте ли носитъ ли —
подъ туй свободѣ фракитъ в, пачитѣхъ,
и нмъ дъхъ за мнѣ тѣхъ всички угащ! —
Но оббърнете вий свитъ си несутъ ли! —
Свѣщитъ азъ гасъ съ такава лекота,
но още по-леко мнѣхъ дъръ да' запаля.

(Тукъ на бронзовата врата на гробницата
съ френъзанъ кинжъ. При тозъ звукъ все-
ки подзлмнъ се извѣмнмъ съ войницъ,
които носятъ фракъ и копид, на чело
съ херцога д' Анкара и маркиза д' Ан-
мундъ.)

Елате вий, сѣколи мои, жертвата —
гнѣздо то азъ пачитѣхъ.

(Къмъ озааклетниците.)

Освѣтава въ тукъ
на свой редъ гроба! Вбърте!

(На войницитъ.)

Всичкитъ елате,
на нѣщото самнитъ го тукъ заповѣдъ!

Хернани, гнѣдъ войницитъ.

Изгледнаме великъ, когато бѣше сѣмъ.
За Каръ Вемки азъ го първо взехъ, а то
бѣше Каръ пери тукъ!